

Til nr. 12.

Efter forslaget § 107 skal anbringelse i anstalt kunne anvendes også af generalpræventive grunde („hensynet til den almindelige lovlydighed“). Under hensyn hertil synes det betænkeligt at hjemle en almindelig adgang til anvendelse af denne foranstaltning på ubestemt tid. Det foreslås derfor som 2. pkt. i stk. 1 at indføje en bestemmelse, hvorefter anbringelse i anstalt på ubestemt tid kun kan finde sted, hvor hensynet til retssikkerheden gør det påkrævet.

Til nr. 13.

Bestemmelsen i § 90, stk. 4, bør udgå som følge af det under nr. 27 nævnte forslag om en ny selvstændig bestemmelse vedrørende personundersøgelser.

Til nr. 14.

Ændringen er en følge af de foreslåede ændringer i foranstaltningsreglerne.

Til nr. 15.

Bestemmelsen i § 96, stk. 4, om inddrivelse af bøder gennem tvangsarbejde har undertiden givet anledning til vanskeligheder i praksis, fordi der har rejst sig tvivl med hensyn til afgrænsningen over for bestemmelserne i kapitel 28 om tvangsarbejde som selvstændig foranstaltning.

I nogle tilfælde, hvor domfældte har begået et nyt kriminelt forhold inden bødens betaling, har domstolene i medfør af § 93 idømt en fælles foranstaltning for det tidligere og nu begåede forhold, således at den ved den første dom idømte, men ikke erlagte bøde, samtidig er blevet ophævet.

Som nævnt ovenfor foreslås reglerne om tvangsarbejde og tvangsuddannelse ophævet og erstattet med bestemmelser, der ligger på linje med straffelovens regler om fastsættelse af vilkår i forbindelse med betinget dom.

Det synes herefter at være bedre stemmende med kriminallovens foranstaltningssystem helt at opheve begrebet tvangsarbejde og i stedet overlade det til domstolens afgørelse i overensstemmelse med reglen i § 92, hvilke andre foranstaltninger der skal bringes i anvendelse, såfremt en bøde viser sig uerholdelig. Efter § 92, stk. 1, sidste pkt., vil foranstaltninger, der er af væsentlig mere indgribende art end bodedommen, ikke kunne iværksættes, medmindre der er taget forbehold herom i dommen. Man finder imidlertid efter drøftelse med straffelovrådet, at krav om et sådant forbehold kun bør stilles for så vidt angår de i kap. 30 og 31 omhandlede mere indgribende foranstaltninger, således at en bodedom skal kunne ændres til en af de

øvrige foranstaltninger, uden at der er taget forbehold.

Bøder, der er idømt eller vedtaget i Grønland, antages at kunne inddrives i Danmark efter de almindelige i den danske retsplejelov gældende regler om inddrivelse af pengedomme, men reglerne i borgerlig straffelovs § 53-55 om afsoning af bøder vil på grund af forskellen mellem straffelovens og kriminallovens sanktionssystem ikke uden positiv hjemmel kunne finde anvendelse på grønlandske bøder. Da man herefter står uden sanktionsmidler i tilfælde, hvor en person, efter at have fået en bøde i Grønland, flytter til Danmark, og hvor bøden viser sig uerholdelig, har man fundet det naturligt at skabe hjemmel til, at bøde fastsat i Grønland vil kunne inddrives i den øvrige del af riget efter de der gældende regler, herunder straffelovens regler om afsoning. Da der ikke i Grønland sker en fastsættelse af forvandlingsstraf i forbindelse med bødernes fastsættelse, har man foreslået at lade de i straffelovens § 55 for udenretlige bøder gældende regler om automatisk fastsættelse af forvandlingsstraf finde anvendelse.

Til nr. 16.

Ændringen er en følge af, at bestemmelserne om foranstaltningsnavn i kapitel 34 foreslås ophævet.

Til nr. 17.

Formuleringen er uændret, bortset fra en mindre redaktionel ændring, som er indsat efter forslag fra straffelovrådet.

Til nr. 18.

Det synes hensigtsmæssigt at anføre restaurationer blandt de i paragraffen opregnede eksempler på steder, hvortil domfældte forbydes adgang. Der er siden kriminallovens gennemførelse oprettet restaurationer flere steder i Grønland, og disse er ofte gerningssted for lovovertrædelser, specielt når der er tale om overtrædelser begået i spirituspåvirket tilstand. I øvrigt er bestemmelsen uændret, bortset fra en mindre redaktionel ændring, som er indsat efter forslag af straffelovrådet.

Til nr. 19-22.

Som ovenfor nævnt har det været forbundet med vanskeligheder at gennemføre foranstaltningerne tvangsarbejde og tvangsuddannelse i praksis, fordi myndighederne ikke i tilstrækkelig grad har været i stand til at fremskaffe egnede anbringelsessteder og egnede og villige personer til at føre tilsyn med domfældte. Resultatet har ikke blot været, at domstolene har idømt bøder, hvor dette ud fra general- og specialpræventive hensyn var uønske-